

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον καὶ τέταρτον ἀριθμοῦμεν χρόνον,
κι' ἔδρα τὸ Πτολίεθρον εὐκλεῶν ἀγώνων.

Εἰκοστὴ Δεκεμβρίου κι' ἑβδόμη,
κι' ἡ Βουλὴ δὲν συνῆλθεν ἀκόμην.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσα κι' ἑννεήκοντα ἑπτὰ,
πατατράκα Στρατοπέδων καὶ πλημμύρ' ἀπὸ λεπτὰ!

Ἐξακόσα σὺν ἑφτά,
τί Χριστούγεννα κι' αὐτά!

**Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

Π. — Τώρα ποῦ γιορτάζουν ὅλοι
ποῖος ὀλίγο, ποῖος πολὺ,
μέσα 'στοῦ Χριστοῦ τῇ Σχολῇ
ποῦ με πᾶς, βρὲ Φασουλῇ;

— Ἀκολουθεῖ, Περικλέτο,
δίχως διόλου νὰ μιλάς...
πρέπει ξένοιαστος καὶ 'φέτο
σὰν καὶ πέρσυ νὰ γελάς.

— Θέλεις τώρα, ποῦ καθένας τὰ Χριστούγεννα γλεντᾷ,
κὶ τὴν φάτνην τῶν ἀλόγων νὰ τὴν 'δῇς ἀπὸ κοντά;
Ἀκολουθεῖ, μπεγλιθάνη,
μὲ κερί καὶ μὲ λιθάνι,
κι' ἐκεῖ πέρα θὰ σὲ φέρω...
σὲ ποιο μέρος εἶναι ξέρω.

— Νάτην νάτην, Περικλῆ,
τρεῖς ἀνοίγει, πέντε κλεῖ
μές 'στὸν δρόμον τοῦ Σταδίου
πλήρης δόξης αἰδίου.

— Νάτην... ἐμπροστὰ μας στέκει
μὲ μυρίας ἀναμνήσεις...
'στὴν αὐτὴν ὁδὸν παρέχει
κι' ἄλλην φάτνην θ' ἀπαντήσης.

— Φάτνη 'μπρὸς καὶ φάτνη πέρα,
κὺτταξε καλὰ, σακάτη,
κι' ἀπ' τὴν πρώτη 'στὴ δευτέρα
δέκα βήματα καὶ κατὶ.

— Μὰ 'στὴν πρώτη φάτνη μόνο,
ποῦ καλεῖται καὶ Βουλῇ,

Ξεφυτρώνουν κάθε χρόνο
οἱ Σωτῆρες οἱ πολλοί.

— ὦ φιλότατη μας Πατρίς,
ἀσπροφόρα 'μπρὸς τῶν στέκα...
δὲν εἶν' ἓνας, δύο, τρεῖς,
μήτε πέντε, μήτε δέκα.

— Νὰ Μεσσίας φαλακρὸς
μὲ κεφάλι σὰν γουλί,
νὰ καὶ δεύτερος μικρὸς
μὲ κατάχρυσο μαλλί.

— Νὰ καὶ τρίτος, ποῦ μονάχα
τὸ μουστάκι του 'μιλεῖ...
νὰ καὶ τέταρτος, βρὲ χάχα,
Ραφαήλου κεφαλή.

— Ὅλος πνεῦμα κι' ὅλος χάρις
πέμπτος σὰν γκαμηλοπούλι...
λείπει μόνο γκαμηλιάρης,
νὰ τοῦ παίξῃ τὸ νταούλι.

— Ποίους λάμποντας φασουλῆς,
Περικλέτο μου, ξαναῖω...
καὶ νὰ τοὺς εἰπῶ Σωτῆρας
τὸ θαρρῶ πῶς εἶναι 'λίγο.

— Ποία φάτνη 'στὴν Ἀθήνα!
πᾶμε μέσα, βρὲ μουρμούρη,
νὰ μυρίσῃς καββαλίνα,
νὰ μὴν ἔχῃς τέτοια μούρη.

— Θέλεις τώρα νὰ κυττάξῃς καὶ τοὺς μάγους μὲ τὰ δῶρα,
ποῦ τοῦ γένους οἱ Μεσσίαι μᾶς τοὺς 'κουβαλήσαν τώρα;
Πᾶμε 'στὸ Ξενοδοχεῖο τοῦ κυρ Λάμπρα, τοῦ κυρ Στάθη,
νὰ τοὺς 'δῇς νὰ τρῶν ἐκεῖ
καὶ νὰ παίξῃ μουσικῇ,
καὶ νὰ χάσῃς τὰ πασχάλια καὶ ταῦγά μὲ τὸ καλάθι.

Σὺ ποῦ τότε, Περικλέτο,
μὲ τὸ ξύλινο στιλέτο
γιὰ πολέμους κατεκόπη
ἔλα τώρα νὰ χαζεύης,
μὲ τοὺς μάγους τῆς Εὐρώπης...
τρῶν αὐτοὶ καὶ σὺ νηστεύεις.

Σὺ ποῦ 'λύσσαξες γιὰ Γκρά,
'δὲς τοὺς πῶς περιδρομιάζουν
πὶ πᾶν καὶ φοῶ γκρά
δίχως γύρω νὰ κυττάζουν.

Νὰ τῶν μάγων τὸ μπουκέτο,
τρώει κι' ἀπ' αὐτὸ κι' ἐκεῖνο,
τὸ κυττάζω, Περικλέτο,
κι' ὅλο ξεροκαταπίνω.

Τρώτε τρώτε καὶ γελάτε
νὰ βγῇ κι' ἀπ' τῇ μύγᾳ ζύγκι....
σάλια μου κατρακυλάτε
καὶ κατάπινε λαρύγγι.

Περικλέτο, τρέξ' ἔδω
νὰ τὸ 'δῇς τὸ ραφινάτο...
πίνει Ρῆνο καὶ Βορῶ
καὶ σὺ μῆτε ρετσινάτο.

Μὲς 'στὸ κράτος τὸ πανόρηο,
πούγινε τὸ πᾶν θυσία,
κάθε μπουκα καὶ συχώριο
γιὰ τὸν φαλακρὸ Μεσσία.

Νὰ καπὸνι, νὰ καὶ φάσα
γιὰ τοὺς μάγους μὲ τὰ δῶρα...
τζάμ καὶ τζούμ. βαρεῖ γράν-κάσσα,
βόμβαρδον καὶ κλαπαδόρα.

Μὰ καὶ σὺ, βρε' φουκαῖρ,
κτύπα κτύπα ταμπούρα,
κι' ἐγὼ τώρα κομπανιάρω μὲ τὴν μύτη, Περικλέτο,
ποῦ μ' αὐταῖς τῆς ἱμφλουέντζαις ἔχει γίνει κλαρινέτο.

Π.— Ποῖα μούτσουνα καὶ τοῦτα!...
νὰ κι' ὁ Λόου, νὰ κι' ὁ Τέστα...
νὰ! τοὺς ἔφεραν τὰ φρούτα,
πορτοκάλια καὶ τὰ ρέστα.

'Ομιλοῦν γιὰ τὴν Ἑλλάδα
καὶ τὸν τόσο της παρᾶ,
κι' ἕνας τρώει μιὰν ἀχλάδα,
πούχει πίσω τὴν οὐρά.

Νὰ σαμπάνιαις ὅλο γλύκα...
τόκα μιὰ, καλῶς σὲ 'βρήκα,
γεῖά σου, Θόδωρε Μεσσία, τὰ στομάχια των φουσκόνουν,
τῆς πετσεταῖς των τυλίγουν καὶ γιὰ μᾶς πετσετά στρώνουν.

'Εφαγαν καὶ τώρα βγαίνουν,
'στὸ κατάστιχο πηγαίνουν,
καὶ τοῦ λέν τοῦ Ξενοδόχου νὰ τὰ γράψῃ 'στὴν καμπούρα
τῆς τρελλῆς γλωσσικοπάνας,
καὶ καπνίζουν ξαπλωμένοι κάτ' ἑκείνην ποῦρα,
ποῦ τὰ λένε τῆς 'Αθάνας.

Ὁ καπνὸς των μὲ λιγώνει
καὶ τῆς στάκταις των κυτῶ,
καὶ 'στους μάγους κλίων γόνυ
τάποτσιγαρα ζητῶ.

Μὰ μοῦ λέγει κι' ὁ κύρ Λάμπας:
«σὺ ποῦ πάντα βρούβαις τρώς,
τὸ Ξενοδοχεῖον κάμψας
ἐπιλάθου τῆς γαστρος.»

Φ.— Ποίους μάγους κουβαλοῦν
τῶν Σωτήρων αἱ γεννήσεις!...
ὅλοι τοὺς παρακαλοῦν,
πέσε νὰ τοὺς προσκυνήσης.

'Αντὶ λίθων καὶ σιμύρνων καὶ χρυσάφι νὰ μᾶς φέρουν
ὅσο μένει μᾶς τὸ πέρουν,
καὶ βαστοῦν σὲ κάθε χέρι
κι' ἕνα μαῦρο βουλοκέρι
νὰ βουλώσουν τὸ ρημάδι,
τὸ Ταμεῖον δηλονότι,
μόνον πόθον καὶ σημαδι
κάθε πούρου πατριώτη.
Κύτταξε τοὺς πῶς τὸ κλείνουν,
δὲν τοὺς συγκινοῦν φωναῖς,
καὶ τῆς κάσσαις τῆς ἀφίνουν
σὰν τορπίλαις ἀδείαναις.

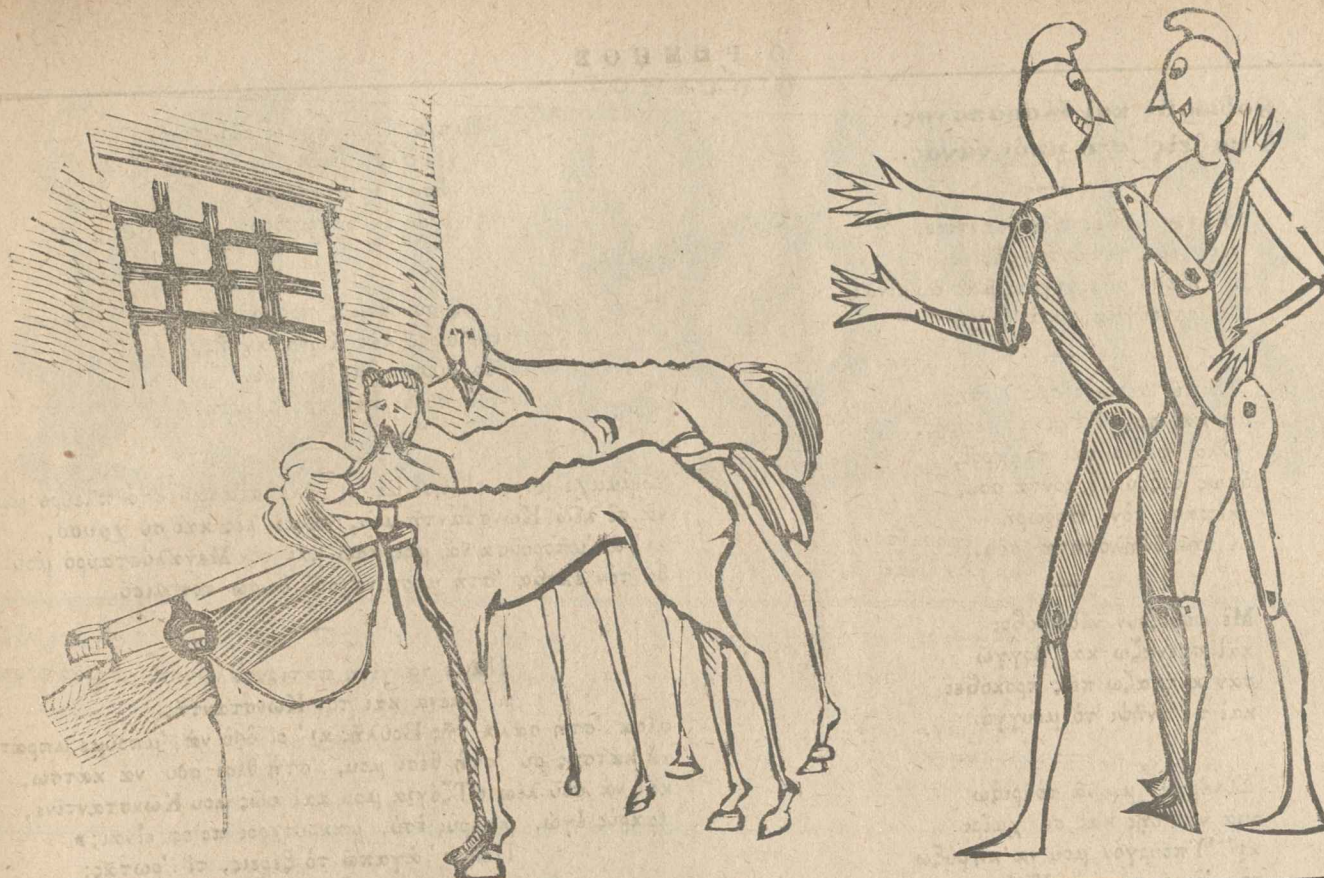
Θῶλθ' ἡμέρα κατ' αὐτὰς,
Περικλέτο μου Βαρόνε,
ποῦ καθεὶνα θὰ 'ρωτᾷς:
«'στὸ Ρωμαῖκο δὲν τρώνε;»

Μὰ κανεὶς δὲν θ' ἀπαντήσῃ 'στὸ μεγάλο 'ρώτημά σου
καὶ μὲ πόνο θὰ θυμάσαι τὰ παλὰ Χριστόφωμά σου.
'Ηθελες Μακεδονία
μὲ Ρωμαϊκὴ μανία;
τώρα κάτσε σὲ μιὰ πέτρα
καὶ τὴν πούλησέ μας μέτρα.

Μὲ τὸν πόλεμον ἐλύσας
καὶ γιὰ τοῦτον ἐξεφύσας;
Τὴν κακὴ ψυχρή σου φλάσκα,
μὲ τοὺς μάγους τώρα χάσκα,
καὶ μὲ κράνος καὶ μὲ κάσκα
σύρε πέρα 'στὴν Ἀλάσκα.

Μῆτε λίθωνος κι' ἀλόη, μὴδ' ἀρώματα ποικίλα,
μόνο τῆς μεγάλῃς φάτνης θὰ μᾶς μείν' ἡ βαρβαρία
καὶ Σωτήρες θὰ φυτρώνουν
μὲς 'σ' αὐτὴν σὰν μανιτάρια,
κι' ὅλους θὰ μᾶς σαμαρώνουν
μὲ τῶν Φράγκων τὰ σαμάρια.

Τρεῖς χαῖρε, φάτνη προσφιλή,
ἡ τῶν Σωτήρων μας τροφὴ,
σὲ χαιρετᾷ κι' ὁ Φασουλῆς,
ποῦ νέον περιμένει φῶς.

Τριγύρω τύμπανα κι' αὐλοὶ
μὲ χάρτινο καρδί,
ψάλλουν ποιμένες κι' ἀγραυλοὶ
τῆς Θεσσαλίας σκλάβοι.

«Δώστε κι' ἐμᾶς, ποῦ μᾶς ζητοῦν οἱ Τούρκοι κεφαλιάτικο,
ψωμί Χριστουγεννιάτικο,
δώστε κι' ἐμᾶς, ποῦ 'πάτησαν οἱ Τούρκοι τὰ χωριά μας
κι' ἐπῆραν τὰ καλύδια μας μὲ τὴν ἐλευθεριά μας.»

«Δώστε κι' ἐμᾶς, ποῦ μᾶς ζητοῦν σιτάρια καὶ προβαῖς,
δώστε κι' ἐμᾶς, ποῦ ὁδὸ λογιῶν μᾶς ἔρεψαν σκλαβιάς,
μιὰ τῶν ἀρχόντων τῶν Ρωμηῶν τῶν χαρμαφογαδῶν
καὶ μία τῶν Ἀγῶων,
καὶ δὲν τὸ ξέρομε κι' ἐμεῖς ἂν εἴμαστε καλλίτερα
κἂν τώρα κἂν προτήτερα.»

Τρεῖς χαῖρε, φάτνη προσφιλή,
κι' ἡ βρώμα σου μυρίζει,
κι' ὁ Παπαδέλας ὁ Ντελῆς
ξαναχιλιμντρίζει.

Τρεῖς χαῖρε, φάτνη προσφιλή, ποῦ σήμερα θ' ἀνοίξης
καὶ νέον φῶς ἀληθινὸν τὸν ἔλεγχον θὰ δείξης.
Γιὰ κύττα δῶρα ποῦ βαστῶ
μὲ τᾶλλα τὰ ζαγάρια,
κι' εἶμαι τετράποδο σωστό
κι' ἂς ἔχω ὁδὸ ποδάρια.

Π.— 'Στῆς ἑδραῖς τῶν Σωτήρων μας μπῆξε καρφοδελόναις,
καὶ μὲς 'στῆς φάτνης, Φασουλῆ, τῆς μαρμαροκολώναις
ἔλα τὰ κεφαλάρια μας κι' οἱ ὁδὸ μας νὰ κτυποῦμε
καὶ μὲ φωνὴν διὰ πασῶν τὰ Κάλαντα νὰ 'πούμε.

Τὰ Κάλαντα τὰ φετεινὰ
χωρὶς ψωμί, χωρὶς λιανά.

Καλὴν ἐσπέραν, Ἕλληνες, νὰ 'πῶ 'στ' ἀρχοντικά σας
τῆς τόσαις συφορέλαις σας, τὰ τόσα ξαφνικά σας.
'Ο πόλεμος πῶς ἔγινε τὸ ξέρουν ὅλαις κι' ὅλοι,
τοῦ Θεοδωρῆ τοῦ 'καπνίσε νὰ πάῃ μὲς 'στὴν Πόλι,
γιατὶ πολλὰ 'φοβήθηκε κι' ἐπῆγε νὰ κρεπάρη
μήπως ὁ Ράλλης σηκωθῇ καὶ τὴν ἀρχὴ τοῦ πάρη.

'Εθύμως καὶ προσκαλεῖ τῆς Ἑθνικῆς ὁδὸ μέλη
καὶ τὸ καὶ τὸ καὶ τὰ καὶ τὰ σ' ἐκεῖνα παραγγέλλει,
καὶ πάλιν τοὺς Νομάρχας του πῶς φανερά προστάζει
καθεὶνας 'στοὺς σταυραετοὺς φουσέκια νὰ μοιράζῃ,
κι' ὅσα μουρεῖλια βρίσκουνε δέκα χρόνων καὶ κάτω
νὰ τάρματῶνουν μὲ σπαθὶ καὶ μ' ἕνα Γκρά γιμάτο.

Γιὰ πᾶσι σὺν ἄκουσε κι' ὁ Πατισῶν Σουλτάνος,
ἐπάταξε τὸ φέσι του κι' ἐφόρεσε τὸ κράνος,
κι' ὡς ποῦ νὰ 'πῆς λουκάνικο τὸν κύρ 'Ετέμ προστάζει
νὰ περευθῇ 'στὴν Λάρισα γιὰ γούστο καὶ γιὰ χάρι,
κι' ἀναψε τότε πόλεμος, καθὼς μᾶς ἀνηγάται
κάθε Ρωμαῖκη Γραφή, κι' ἀρχίζει τὸ φεγγάρι.

Ἰδοὺ ποῦ σὰς ἐψάλαμε μὲ τόση συντομία
τὸ πῶς οἱ Τούρκοι 'στρώθηκαν ἀπὸ τὴν Λαμία,
κι' ἔτσι καλονυκτιζομε κάθε τσολιά καὶ κλέφτη
καὶ τὸ κοπάδι καθεὶνος Μεσσία φημπαρονου,
κι' ἀμέσως ἀπὸ σήμερα προμηθευθῆτε νέφτι
γιατ' ἴσως κι' ἄλλος πόλεμος νὰ γίνη... καὶ τοῦ χρόνου.

**Θοδωρής καὶ Καραπάνος,
ὁ καθεὶς 'στὸ μπόι νάνος.**

Θ. — Οἶκτον λάβε, Κωνσταντίνε,
πρὸς ἐμὲ τὸν δυστυχῆ,
κι' ἢ δὴ στρουγγαίς μας ἄς εἶναι
μία στρουγγα, μιὰ ψυχὴ.

Ἐν τῷ μέσῳ τόσῃς λύπῃς
μὴ καὶ σὺ μ' ἐγκαταλείπῃς.
Ὅλοι φαίνονται σκληροί,
ὅμως δέξου με κοντὰ σου,
σκέπασε τὸν Θοδωρῆ
μὲ τὴν ὑψηλότητά σου.

Μὲ φοβίζουν νέοι φόβοι
καὶ στενάζω καὶ βογγῶ
σὰν κυττάζω πῶς προκόβει
καὶ τ' ἀνῆψι τὸ μουγγό.

Σύνδραμέ με νὰ τὸ ρίξω
γιὰ νὰ 'δῇς καὶ σὺ χαίρει
κι' Ὑπουργόν μου νὰ κηρύξω
τὸν 'δικό σου τὸν Καῖρη.

Ἐγραψα καὶ μιὰ φυλλάδα
γιὰ νὰ δείξω 'στὴν Ἑλλάδα
πῶς ὁ τάδε, πῶς ὁ δεῖνας
ἔχει μόνον τὰς εὐθύνας.

Μὰ κι' αὐτὰ τὰ λόγια πᾶνε
'στὰ χαμένα, Καραπάνε,
τὰ γελοῦν μικροὶ μεγάλοι,
τὰ νομίζουν παπαρδέλαις,
καὶ τὰ στέλλουν 'στὸν μπακάλη
καὶ τυλίγουνε σαρδέλαις.

Φωνάζουν μία, δύο, κι' ἢ μυρωδάτη τρεῖς,
καὶ βάζουνε σαρδέλαις, κολιούς καὶ κολιαρούδια,
'ἔπεσε κι' ἢ Κορδόνα, μαγεύουσ' αὐλητρίς,
καὶ γιὰ τοὺς Κορδονάτους δὲν μένουν μήτε φλούδια.

Κ. — Σὺ τῆς Κορδόνας ὁ κορμός
θὰ γίνῃς σύμμαχος θερμός.
Μακρὺς ἐγώ, ὕψιλος ἐσύ,
φαντάσου συντροφιά χρυσή.

Μέσ' 'στῆς Βουλῆς τὸ χειμαδιὸ
σὰν ἀδελφοὶ θὰ δράσωμε,
κι' ἄς ξεφωνίζωμε κι' οἱ δύο :
«βαρδᾶτε νὰ περάσωμε».

Μὰ κι' ἢ Πατρίς ὁποῦ θρηνεῖ
θὰ πάρῃ δρόμο σὰν δρομάς,
κι' ἴσως λελέκι νὰ γενῇ
μὲ δὴλὸ λελέκια σὰν κι' ἐμᾶς.

Ἐμπρός! . . κι' οἱ δύο φίλοι
μὲ νέο φλάμπουρο,
σὺ νᾶσαι τὸ σταφύλι
κι' ἐγὼ τὸ τσάμπουρο.

Θ. — Νέος σύνδεσμος προβάλλει,
Θόδωρος καὶ Κωνσταντῆς,
δύο σύμμαχοι μεγάλοι
τοῦ πυρὸς καὶ τῆς βροντῆς.

Σύμμαχέ μου, φίλησέ με κι' ἔλα στάσου 'στὸ πλευρό μου
νὰ σὲ λέω Κωνσταντῆ μου, νὰ μὲ λές καὶ σὺ χρυσό,
κι' ἂν 'μπορούσα νὰ μοιράσω καὶ τὸν Μεγαλόσταυρό μου
θὰ τὸν ἔκοβα 'στὴ μέση νὰ σοῦ δώσω τὸν μισό.

Πᾶμε νὰ γίνῃ πατιρντί
μ' ἐμένα καὶ τὸν Κωνσταντῆ,
μέσα 'στὴ σάλα τῆς Βουλῆς κι' οἱ δὴ νὰ 'μπούμε μπράτσι
νὰ κάτσης σὺ 'στὴ θέσι μου, 'στὴ θέσι σου νὰ κάτσω,
καὶ νὰ σοῦ λέω «Τζόγια μου καὶ φῶς μου Κωνσταντίνε,
μακρὺς ἐγώ, μακρὺς ἐσύ, μακρύτερος ποῖος εἶναι;»
Πῶς σ' ἀγαπῶ τὸ ξέρεις, τί 'ρωτᾷς;
ἀφοῦ γραφτὸ μᾶς ἦταν νὰ ταιριάζωμε...
γιατὶ μὲ τὸνα μάτι μὲ κυττᾷς;
ἔλα νὰ μετρηθοῦμε νὰ τὰ 'φτειάζωμε.

Μ' ἔνα χαμόγελό σου πλάνο
ξεχνῶ τὰ ντέρτια, προσφιλῇ κρεμανταλᾷ,
σὲ βεβαιόνω, Καραπάνο,
ἢ συμμαχίαις κάνουν σήμερα πολλά.

Πῶς σ' ἀγαπῶ τὸ ξέρεις, τί 'ρωτᾷς;
ἀφοῦ γραφτὸ μᾶς ἦταν νὰ ταιριάζωμε...
πᾶμε νὰ ξαναγίνῃ σαματᾶς
κι' οἱ δὴ γιὰ τὸ Κουβέρνο νὰ λυσάξωμε.

Καὶ καμπόδαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Οἱ νεοπνευματοποιεῖον τοῦ γνωστοῦ Νικολαΐδη,
συστηθὲν ἐντὸς τῆς Σμύρνης πρὸ σαράντα δύο χρόνων,
φημισμένον, ἑκκουσμένον, μὲ ποτῶν ποικίλων εἰδη
καὶ κοινὰ σὰν ἀμβροσίαν, ποῦ σ' αὐτὸν τὸ 'βρίσκες μόνον,
κι' ἔτυχε πολλῶν ἐπαίνων κι' ἔτυχε χρυσοῦ βραβείου
κι' εἶν' ἐντὺφήμα τοῦ βίου.
Τοῦτος ἔχει καὶ τὴν Ὀλγαν, φάρμακον μοναδικόν
καὶ πολὺ στομαχικόν,
συστημένον μετὰ τόσας καὶ παντοίας δοκιμὰς
ἀπὸ χημικοὺς σπουδαίους, ἀπὸ ξένους κι' ἀπὸ μᾶς.

Πᾶσι λοιπὸν κι' ὁ Φαρσουλῆς, κοντὰ κι' ὁ Περικλέτης,
'στὸ Λοῦδρο τὸ περίφημο τὰ ψῆφια του νὰ κἀνῃ...
αὐτὸς ὁ Κανελλόπουλος τί θαυμαστός κι' ἐφέτος!...
μὲ δῶρα ποῦ δὲν λέγονται τὸν κόσμον θὰ τρελλάνῃ.

Ὁ Διονύσης Μοντεσάντος, περισπούδαστος νεότης,
ἀρίστα βαθμὸν ἐπῆρε καὶ γιατρὸς ἐβγήκε πρώτης.